

உருமாறும்
பழமொழிகள்

398.94811
செல்வ

என். செல்வராஜா

உருமாறும் பழமொழிகள்

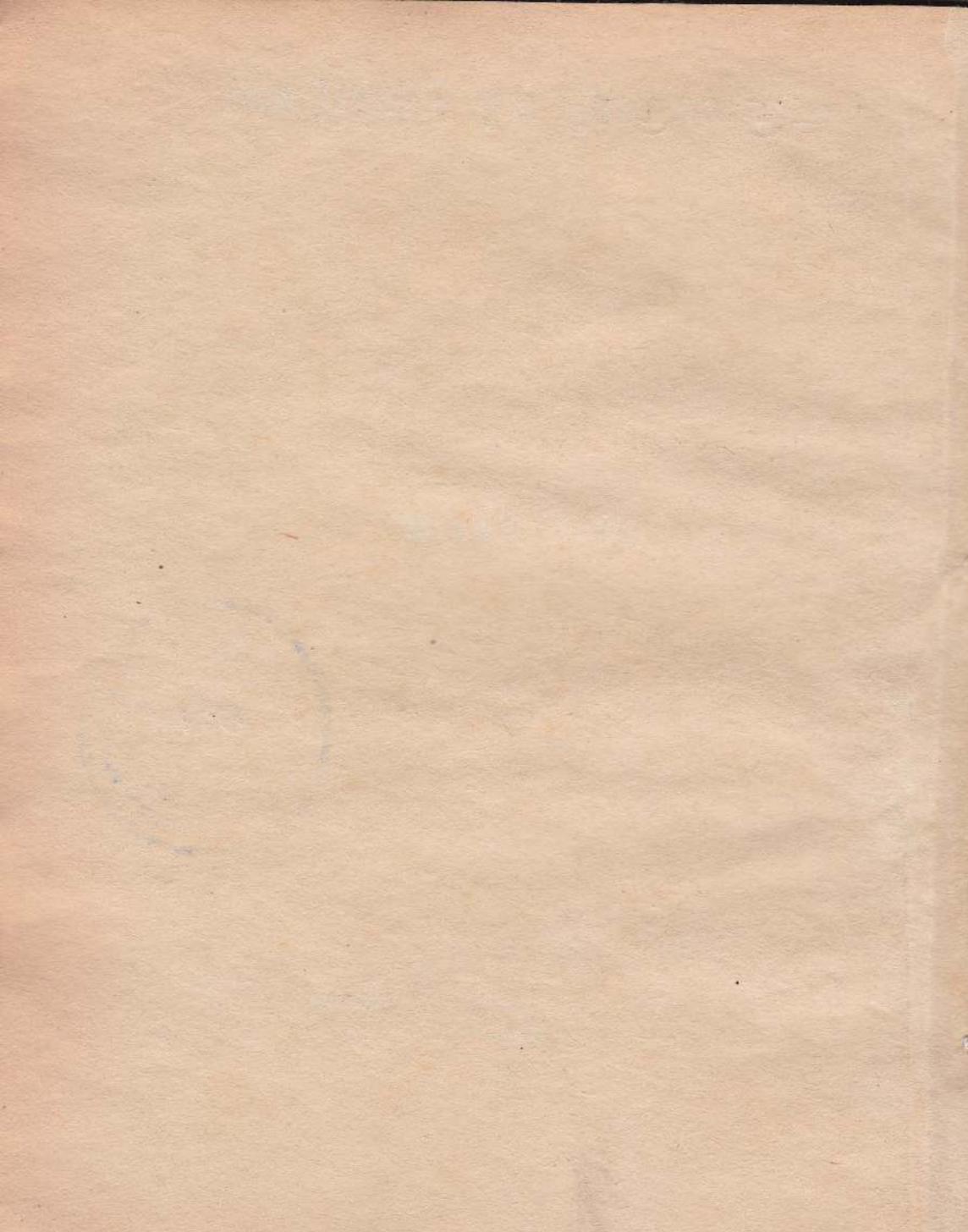
என். செல்வராஜா

வெளியீடு :

அயோத்தி நூலக சேவைகள்
ஆனைக்கோட்டை.

1988

பெபாருளடக்கம்
* * * * *

அத்தியாயம்

பக்கம்

	அனிந்துரை	I
1	ஓர் அறிமுகம்	1
2	உருமாறும் பழமொழிகள்	4
3	பழமொழிகளும் சமய போதனைகளும்	8
4	பழமொழிகளும் பெண் நிலையும்	17
5	பழமொழிகளும் புறக்கருத்துக்களும்	20
6	முடிவுரை	32
	உசாத்துரை நூல்கள்	33

398.9 1811
0532.2

32

35

8000

50

1000000

11

1000

8

4

1

1

100000

100000

*
0

* *
0 0

நமது முன்னோரின் வாழ்க்கை அனுபவங்களைப் "பழமொழிகள்" எனப்படும் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் வாயிலாக நாம் நாளாந்தம் அறிந்து வருகின்றோம். பண்டைய நானாயங்கள், கல்வெட்டுக்கள் போன்ற பல சான்றுகளின் மூலம் நாம் வரலாற்றுக் காலத்தை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்வதைப் போன்றே பழமொழிகளின் வாயிலாக நம் முன்னோரின் சமூக வாழ்க்கை முறைகளையும், அவர்களது நம்பிக்கைகளையும், அனுபவங்களையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

நானாயங்கள், கல்வெட்டுக்கள் போன்றவை பண்டைய அரசர்களும் உயர் குடியிற் பிறந்த மேல் மக்களினமும் வரலாற்றைக் கண்டறிய உதவுபவை. ஆனால் பழமொழிகளோ ஒரு நாட்டின் இதயமான சிராமத்தின் குடி மக்களது நாகரீகங்களை அவர்களின் கலாசாரம், பழக்க வழக்கம், பண்பு போன்றவற்றை நன்கு உணர்த்தும் காலக் கண்ணடியாகும்.

நம் மூதாதையர் தம் வாழ்க்கை அனுபவங்களைச் சுருக்கமாக, பொருட் செறிவு மிக்க ஒற்று சொற்றொடர்களின் மூலம் தம் சந்ததியினருக்குப் பழமொழிகளின் உருவில் விட்டுச் சென்றுள்ளனர்.

19ம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியிலேயே தமிழில் பழமொழிகளைத் தொகுத்து ஊர் ஊர்வாக்கும் பணிகள் ஆரம்பமாகியிருக்கின்றன. 1848ம் ஆண்டில், வணக்கத்திற்குரிய பீட்டர் பேர்சில் பாதிரியார் அவர்களின் முயற்சியால், யாழ்ப்பாணத்தில் அமெரிக்கன் மிஷன் அச்சகத்தில் "திருட்டாந்த சங்கிரகம்" என்ற நூல், 1873 தமிழ்ப் பழமொழிகளுடனும் அவற்றின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடனும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலில் காணப்பட்ட பழமொழிகளில் பெரும் பகுதியாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் அக்கால கட்டத்தில் வழக்கிலிருந்தவையாகும். பேர்சிவல் பாதிரியாரைப் போன்றே வணக்கத்திற்குரிய லோவ் பாதிரியார் அவர்கள் 1881ம் ஆண்டில் " கீழைத்தேசப் பழமொழிகள் " (Eastern Proverbs and Emblems) என்ற தலைப்பில் வண்பன் நகரில் ஒரு நூலைத் தொகுத்து வெளியிட்டார். அன்றைய கால கட்டத்தில் மிகுந்தரிமாருக்குக் கிராமங்களில் தமது சமயப் பிரசாரங்களை மேற்கொள்வதற்குப் பழமொழி இலக்கியம் பெரிதும் உணை செய்கின்றனதென்பதை அறிய முடிசின்றது.

பேர்சிவல் பாதிரியாரின் பழமொழித் தொகுதி நூலின் தொடர்ச்சி எனக் கருதப்படும் மற்றொரு நூலை 1894ம் ஆண்டளவில் ஜோவ் லாசரஸ் என்ற அறிஞர் வெளியிட்டிருந்தார். " தமிழ்ப் பழமொழி அகராதி " என்ற அந்த நூல் 9500 பழமொழிகளைக் கொண்டிருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தில் தமிழ்ப் பழமொழித் தொகுப்பு நூல்கள் பல அறிஞர்களின் அறிய முயற்சியால் காலத்திற்குக் காலம் வெளி வந்துள்ளன. அவ்வரத விநாயகம்பிள்ளை, வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம் போன்றோர் இவர்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்களாவர்.

அறிஞர்களில் இடையறாத முயற்சிகளின் விளைவாகக் கர்ண பரம்பரையாகப் பிரதேச ரீதியில் வழங்கி வந்த இவ்வாய் மொழி இலக்கியம் நூல்கள் கொண்டு தமிழ் இலக்கிய உலகில் தனக்கென அழியாதவொரு இடத்தினைப் பிடித்து விட்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியாகிய இன்றைய கால கட்டத்தில் கிராமங்களிலும் கூட நடைமுறை உரையாடல்களில் பழமொழியின் பாவிப்பு அருசி வருவதைக் காண முடிசின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இனிதிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திலும் பழமொழி இலக்கியம் பல்வேறு ஊடகங்கள் மூலம் மக்களிடையே புகழ்க்கத்திலிருந்து வந்துள்ளதை இலக்கிய அறிஞர்களின் ஆய்வுகளிலிருந்து அறிய முடிசின்றது. நாவல் இலக்கியத்தில், நாடகங்களில், நாட்டுக் கூத்துகளில் மட்டுமன்றி சாதா

ரண சிராம வாசிகளின் நாளாந்தப் பேச்சு வழக்கிலும் கூட பழமொழிகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இவைகள் யாவும் காலப் போக்கில் ஒரளவி விட்டமையால் இன்று நூல்களில் மட்டுமே பழமொழிகள் இடம் பெற்று வரும் சூழ்நிலை தோன்றியுள்ளது. தமிழ் இலக்கியத்தில் அண்மைக் காலங்களில் தோன்றியுள்ள புதிய அலைகள் பழமொழிகளைக் கரையொதுக்கி வருவதை இன்றைய சந்ததியினர் அவதானிக்கக் கடும்.

வெகுஜன கலாசாரத்தின் வேகமான வளர்ச்சி, உரை நடைகளில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. சிராமங்களில் இன்று நாளாந்தம் எழுந்த உரையாடல்களில் பழமொழிகள் புத்தப்படுவது குறைந்து வருகின்றன. இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பழமொழிகள் நகைச்சுவை உணர்வைக் கூட்டும் வகையில் உரையாடல்களில் புத்தப்பட்டன. வளர்ந்து வரும் கலாசாரத்தின் வேகத்தினால் இத்தகைய உரை நடைகள் வலமிழந்து அதன் பயனாகப் பழமொழி இலக்கியம் பொலிமிழந்து விட்டது. பழமொழிகளில் பல இன்று அவற்றின் அசல் கருத்தில் இருந்து வழுவி, புரக்க கருத்துக்களைப் பெற்றல் புது மொழிகளாகப் புழக்கத்தில் உள்ளன. ஏ அசல், ஏ நகல் என்ற அறிய முடியாத படி இரு வகைக் கருத்துக்களும் நடைமுறைப் பயன்பாட்டிற்கு ஏற்புடையதாக உள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

பழமொழிச் சொற்களில் காலப் போக்கில் ஒரே எழுத்துக்கள் சேர்வதாலோ அல்லது விடுபடுவதாலோ சொற்களில் இரட்டை அர்த்தம் தொனிப்பதாலோ இத்தகைய திற்புகள் ஏற்படக் கூடிய சாத்தியம் உண்டு. காலத்துக்குக் காலம் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் கருத்து மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப பழமொழிகளின் சொற்கள் நாடுக்காக மாற்றப்படுவதும் மருவல்களுக்குக் காரணமாகும். இன்று நடைமுறையில் அறிந்தோ, அறியாமலோ இத்தகைய மாற்றங்களுடன் புழக்கத்தில் உள்ள பழமொழிகளைத் தொகுத்து அவற்றின் இரட்டைக் கருத்துக்களையும் வாசகர் முன் வைப்பதே இன்று விய நோக்கமாகும்.

ஆத்தியாயம் இரண்டு

உரு மாறும் பழமொழிகள்

கடலின் மேற்பரப்பிலிருந்து பார்க்கும் போது அதன் ஆழம் நம் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை. கடலின் அடியில் சிடக்கும் முத்துக்களும், சினிஞ்சல்களும் கூட நம் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை. முர்சை அடக்கி, உள்ளே ஆழமாகச் சென்றால் தான் கடலின் அடியில் உள்ள முத்தை எம்மால் எடுக்க முடியும்.

தமிழ் மொழியும் அவ்வாறே. " பழமொழிக் கடலில் சமய உண்மைகள், மெய்ப்பொருள் துட்பங்கள் ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் யாவும் மறைந்து சிடப்பதை மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்ப்பவர் கண்களால் கண்டு கொள்ள முடிவதில்லை. இலை மறை காய்கள் போல் விளங்கும் இப்பேருண்மைகள், துண்மான் துழை புலத்தடர் கூர்ந்த ஆராய்ந்தால் தான் புலனாகும். இல்லாவிட்டால் பழமொழியின் பருப்பொருளும், பொதுப் பொருளும் புரியுமே தவிர துன்பொருள் விளங்காது " (வ. பெருமாள், 1979).

ஆயிரம் பேரைக் கொன்றவன் அரை வைத்தியன்

வைத்தியத் துறையில் ஈடுபட்ட ஒருவரை விமர்சிக்கும் போது நாம் இந்தப் பழமொழியைப் பயன்படுத்தத் தவறுவதில்லை. வைத்தியர் தந்த மருந்து நோயாளிக்குப் பயன் தராமல் போன்றும் பழியை வைத்தியர் மேல் போடுகின்றோம். மருந்தை ஒழுங்காக நோயாளி ருடிக்கின்றாரா என்பது வேறு கதை. வைத்தியரின் சிசிச்சையில் ஏதோ கோளாறு உள்ளதென்ற தீர்மானித்து, இந்த அரை வைத்தியனிடம் போனோமே என்று அங்கலாய்க்கின்றோம். எமக்கு நாமே ஆறுதல் வழங்குவதற்கு " ஆயிரம் பேரைக் கொன்றவன் தானே அரை வைத்தியனாக முடியும் " என்ற பழமொழியை வேறு துணைக்கு இழுத்துக் கொள்கின்றோம்.

உண்மையில் ஆயிரம் பேரைக் கொன்றவர் தானா அரை வைத்தியன்? அப்படியானால் முன் வைத்தியனாவதற்கு ஒருவர் இரண்டாயிரம் பேரைக் கொன்றிருக்க வேண்டுமே. சாத்தியமா? நம் மூதாதையரின் அடிப்படை மொழியாக விட்டுச் சென்றவை இத்தகைய அர்த்தமற்ற பழமொழிகள் தானா என்ற சந்தேகம் நமக்கு எழ வேண்டிய அவசியமே இல்லை. காரணம் மேற்கண்ட பழமொழியில் ஒரு சில மாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டது. "பேர்" என்ற இடத்தில் "வேர்" என்ற வந்தால் பழமொழியின் அர்த்தம் வேறுபட்டு நிற்பதை உணர முடியும். வைத்தியர் எத்தனையோ மூலிகைகளைச் சேகரித்து மருந்து தயாரிக்கிறார். - கைநாயம், களிம்பு என்ற விதம் விதமாகத் தயாரிக்க அவர் பல வேர்களையும், இலைகளையும், மரப் பட்டைகளையும் இன்னும் பலவற்றையும் பயன்படுத்துகிறார். நாம் பூண்டு என்ற ஒலிக்கும் தாவரத்தை அவர் மூலிகையாகக் கண்டு சேகரிக்கிறார். அதன் மருத்துவ குணம்சங்களைக் கண்டறிந்து நோய் தீர்க்க அதனைப் பயன்படுத்துகிறார். வைத்தியத் தொழிலின் பெருமையைப் பறைசாற்றும் வகையில் உருவாசியதே "ஆயிரம் வேரைக் கண்டவன் அரை வைத்தியன்" என்ற பழமொழியாகும். ஒரு வைத்தியராவதற்கு அவர் மிகவும் அதிகமான முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என்பதையே இப்பழமொழி நமக்குக் கோட்டுக்குக் காட்டுகின்றது. "வேர்" என்பதை "பேர்" என மாற்றியதால் அதை அடுத்த "கண்டவன்" என்பது "கொன்றவன்" என்றாகி விட்டது.

புதுமைக்கு வந்தான் பறை தட்டி வெண்ப்பான்

புதிதாக ஒரு வாணொலிப் பெட்டியை நாம் வாங்குகின்றோம். வாங்கிய புதியில் அதை மிகவும் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கத் தவறாமல்லை. . . தாசு படாமல் நல்ல குவியால் போர்த்தி வைக்கின்றோம். வேறெவராவது அதை நெருங்கினாலே எமது மனதினால் ஏதோ நெருங்கிற்ற உணர்வு தோன்றி விடும். தவறுகப் பயன்படுத்தி புதிய வாணொலிப் பெட்டியைப் பழுதாக்கி விடுவார்களோ என்ற பயம் தான் அது. எம்மைத் தவிர வேறெவராவது அதை நெருங்கிடச் சம்மதிக்க மாட்டார்.

டோம். அடிக்கடி ஏடைத்தக் கொள்வோம். எல்லாம் எத்தனை நாளைக்கு?

ஒரு நண்பர் புதிய வியாபாரம் ஒன்று ஆரம்பித்தார். சிராமத்தில் வீட்டோடு ஒரு சில பெட்டிக் கடையை அமைத்தார். ஆரம்பத்தில் நல்ல வியாபாரம், புதிற் கடை, விலையும் மலிவு, ஊர்ச் சாங்கும் அந்தக் கடையே இவை என்ற மற்றக் கடைக்காரர்களின் வயிற்றில் புனியைக் கரைத்தார்கள். நண்பர் தன் வாடிக்கையாளரைக் கவர, பொலித்தீன் பைகளில் பொருட்களை விசியோசித்தார். பொலித்தீன் பைகள் இலவசமாகக் கிடைக்கின்றதென்றே சாங்கன் கடையை நாடத் தொடங்கி விட்டார். கொஞ்சக் காலம் சென்றது, கடை புரக்கடை என்ற ஸ்தாபனத்தில் இருந்து ஊர்க்கடை என்று வழமையான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட பின் ஒரு நாள் பொருள் வாங்கச் சென்றிருந்தேன். வியாபாரம் வழமை போல நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது - ஒரு சில மாற்றங்களுடன். இப்போ தெல்லாம் நண்பர் பொலித்தீன் பைகளில் பொருட்களை வழங்குவதில்லை. பத்திரிகைத் தாளில் சரையாகக் கட்டிக் கொடுக்க ஆரம்பித்த விட்டார். சாங்கும் அந்த மாற்றத்தை இயல்பாகவே ஏற்கத் தொடங்கி விட்டார். அவர்களிடம் கேட்டால் ஒரு பழமொழி தான் அனைவரின் வாயில் இருந்தும் வரும் என்பது திண்ணம்.

" புரமைக்கு வண்ணப் பறை தட்டி வெறுப்பான் "

என்பது தான் அது.

புதிதாக ஒரு வாடிக்கையாளர் தமக்குக் கிடைத்த விட்டார் என்ற சந்தோசத்தை ஒரு வண்ணப் பறை வழியில் பறை தட்டி அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்திச் சென்ற துணிகளை வெறுப்பான் என்பது தானே பொருள். இது யதார்த்தமானதா? இல்லையே, இங்கும் ஏதோ ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. வண்ணங்கும் பறை தட்டுதல்க்கும் தொடர்பு இல்லை. " பறை தட்டுதல் " என்பது காலத்தால் மாறிய சொற்றொடராகும். " கறை தட்டுதல் " என்பதே இப்பழமொழியின் பூர்வீகமாக இருக்க வேண்டும்.

" புறமைக்கு வண்ணக் கரை தட்டி வெறுப்பார் " என்று அந்தப் பழமொழியை எழுதினால் கருத்தத் தெளிவாக இருக்கும்.

புதிய வாடிக்கையாளர் சிடைத்த விட்டார். அவரைக் கவர ஆரம்பத்தில் வண்ணம் செய்யும் தந்திரங்களில் ஒன்று இந்தக் கரை தட்டுதல் ஆகும். வேட்டி, சேலை போன்றவை அணிந்ததும் அதன் கீழ்க் கரைப் பகுதி நிலத்தில் உராய் வதன் மூலம் சீக்கிரம் அழுக்காகின்றன. அழுக்காவதன் அவை சுருங்கும் விடுகின்றன. சுருளிநூல் மண் சென்ற அடைந்த சிடக்கும். சலவைக்குப் போட்டதும் வண்ணம் அதை சலவை செய்யும் போது சுருளை விரித்த மண்ணைத் தட்டி அழுக்கை அகற்றும் தொழில் துட்பமே "கரை தட்டுதல்" எனப்படும்.

புதிய வாடிக்கையாளருக்கு இந்தக் கரை தட்டும் வேலை சிறப்பாகவும் அவதானமாகவும் செய்யப்படும். ஏனெனில் புதிய வண்ணம் திறமையானவரே என்பதை வாடிக்கையாளர் வேட்டி, சேலைக் கரையைப் பார்த்துத் தானே கண்டு பிடிப்பார்கள். காலம் செல்லச் செல்ல " கரை தட்டும் " வேலையும் கரை தட்டி விரும்.

* * * * *

தமிழரின் சமூக வாழ்வில், சமய நம்பிக்கை மிக ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கின்றது. சிற வயது முதலே ஒருவனுக்கு ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் பாலடனும், சோறடனும் ஊட்டப்பட்டு வந்துள்ளன. சமூகத்தின் ஒழுங்கிற்கும், கட்டுப்பாட்டிற்கும் நம் மூன்றாம் சமயக் கொள்கைகளையே அடிப்படையாகப் போதித்த வநதள்ளனர். " கோவில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் " என்பது ஔவையாரின் வாக்கு. இத்தகைய ஒழுக்கவியற் கருத்துக்கள் போன்றே வாழ்க்கையில் ஒருவர் நேர் வழியிற் செல்ல உதவும் ஆழமான ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் வழக்கில் இருந்து வந்துள்ளன. இவற்றில் சில காலக் கிரமத்தில் எப்படி மருவி வந்துள்ளன என்பதை இங்கு பார்ப்போம்.

இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவார்

" இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவார்", " ஒட்டகத்தைக்கு இடம் கொடுத்த மாதிரி..", " இருக்க இடம் கொடுத்தால் படுக்கப் பாய் கேட்பார்", " ஒட்ட வந்த பிடாரி ஊர்ப் பிடாரியை விரட்டியதாம்", " சந்த கொடுத்தால் வந்து வி வார்" . . . போன்ற பழமொழிகள் நமக்குப் பொதுவானதொரு மனிதக் குணத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன. அவனுக்கு அளவுக்கு மீறி இடம் கொடுத்ததால் வந்து விடையைப் பார். எந்த நிலைக்கு மேலே நின்றல்லவா ஆடுகின்றான் என்று கறம் வாசகம் எமது காதுகளில் அடிக்கடி ஒலிக்கத் தவறவில்லை.

ஒருவனுக்கு சிற உதவி செய்யும் நோக்குடன் ஒரு சமூகையை வழங்க அதைப் பயன்படுத்தியவர் உதவி வழங்கியவனை மேலும் தொந்தரவுக்குள்ளாக்குவதாக " இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவார் " என்ற பழமொழி அமைகின்றது. ஆன்மீக ரீதியாக இப்பழமொழியைச் சற்றே நோக்குவோம். மனிதன்

தன் மூலேப்பு உணர்ச்சிக்கு (Egotism) உட்பட்டவர். நானே பெரியவர் என்ற தற்பெருமை உணர்வுடன் ஆளணி, மன், பொன், பெண் ஆகிய ஆசைகளால் உந்தப்பட்டு செருக்குடன் வாழ்சிக்குள். இவனது அறியாமையைப் போக்க வழி என்ன? தன் அகந்தையை அழிப்பதன் மூலமே அதற்கு விடிவு காணலாம் என்கின்றது ஆர்மீகம். அகந்தையை, அறியாமையைப் போக்கும் வழி தான் என்ற சிந்திக்குமிடத்து அவனுக்குக் சிடைக்கும் பதில் இறைவனுக்கு உன் உள்ளத்திலே இடம் தா. அவர் உன் அறியாமையைக் களைவார் என்பது தான். அறியாமை என்பதற்கு மடம் என்றும் ஒரு சமனான பதம் தமிழில் உண்டு. இப்பொழுது மறபடி அந்தப் பழமொழியைப் பாருங்கள். இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவான் - இறைவனுக்கு உன் உள்ளத்தினுள் ஒர் இடத்தைக் கொடு, அவன் உன் மடத்தை, அறியாமையை அடியோடு பிடுங்கி எறிந்து விடுவான்.

பழமொழி முற்றிலும் வேறானதொரு கருத்தைத் தாங்கி நிற்பது போல் தோன்றவில்லையா? இன்னும் பார்ப்போம்.

சட்டியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும்

உள்ளத்தில் உள்ளது தானே உடட்டிலே வருகிறது. சட்டியில் இருப்பது தானே அகப்பையில் வரும், என்ற அடிக்கடி கூறிக் கொள்கின்றோம். சட்டியையும், அகப்பையையும் சமையலறைப் பாத்நிரங்களாக உருவகித்துக் கொண்டதால் வந்த விளை இது.

இந்து சமயத்தில் ஒரு சிறு நம்பிக்கை உள்ளது. சிறு மனமாசிக் குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லாதவர்கள், கந்த சஉஷ்டி விரதம் அடைந்ததால் அவர்களுக்கு முருகன் அருளால் மகப் பேரக்டு வழி சிடைக்கும் என்பதே அறிவாகும். சட்டி என்பது கந்த சஉஷ்டியை சுருக்கமாக சஉஷ்டி என்ற கூறப் போனதால் ஏற்பட்ட மருவு. அகப்பை என்பது அகம் + பை. அதாவது கருப்பை.

(கந்த) சஉத்தியில் (விரதம்) இருந்தால் அகத்திலுள்ள பையில் கருவுறும் நிலை வரும் என்ற கருத்தைச் சுருக்கமாக சஉத்தியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும் என்ற வழங்கி வந்திருக்கலாம். அதுவே காலக் கிரமத்தில், சஉத்தி, சட்டியாசி அகப்பை, சமையல் அறை அகப்பையாசி இடையில் " இருந்தால் " என்ற சொல்லுடன் "தானே" என்ற ஒரு வாலம் சேர்ந்து சட்டியில் இருந்தால் தானே அகப்பையில் வரும் என்ற மிகக் கச்சிதமாக உரு மாறியிருக்கலாம். கந்த சஉத்தியையும், கருப்பையையும் தொடர்புபடுத்திவதை விட சட்டியையும் அகப்பையையும் தொடர்புபடுத்திவது எளிது. நாளாந்தப் பாவனையில் உள்ள பின்னைய சோடி நமது பழமொழிக்குப் புதியதொரு கருத்தை வழங்கியிருக்கலாம்.

" அகப்பை " என்பதற்கு மனம் என்றும் பொருள் கொள்வர். கந்தசஉத்தியில் விரதம் இருந்தால் மனதில் நிரந்தரமாக முருகன் வந்தருள்வார் என்றும் இப்பழமொழிக்குப் பொருள் உள்ளதாகக் கொள்வர்.

பின்னையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது

நாம் ஒரு காரியத்தைக் குறிப்பிட்ட நல்ல நோக்கத்துடன் செய்ய ஆரம்பிக்க அது முடிவில் வேறெங்கோ ஒரு புதுத் தொல்லைலையில் முடிவடையும் போது நமக்கு மனதில் பட்டென உதிக்கும் பழமொழி " பின்னையார் பிடிக்கப் போய் அது குரங்காசி முடிந்து விட்டதே " என்பது தான்.

பின்னையார் பொம்மையை களிமண்ணினால் செய்யின்றோம். மூகத்தில் ஒட்ட வேண்டிய தழிக்கையை பின் புறம் மாறி ஒட்டி விட்டால் அது வாலாசி பின்னையார் பொம்மை குரங்காசி விடுகிறது. இதை அடிப்படையாக வைத்தே இந்தப் பழமொழி உருவாகியுள்ளதென்று தான் நினைந்து வருகின்றோம். இப்பழமொழியின் மூலப்பொருளை அறிவதற்கு நாம் சற்று ராமாயணத்திற்குள் துழைய வேண்டும்.

ராவணரிடம், " மாலியவாள் " என்ற பெயருடைய ஒருவர் அனுமாவை பெருமையை அறிந்த உரைக்கும் ஓரிடம் வருகின்றார். " அறைகழல் அமரகேடு நால்வரே முதல் வரம்மா . . ." என்று வருகின்றார், அந்தச் செய்யுள், இனி மும்மூர்த்திகள் சிதையாது. சிவன், பிரம்மா, விஷ்ணுவுடன் அமரனும் சேர்ந்த நால்வராகின்றனர், என்பதே அதன் கருத்தாகின்றது. (நற்றி - ஸ்ரீ ராமசிறுஉக்ஷ விஜயம், ஜனவரி 1987) குரங்கு என்ற பதம் அனுமாவையும் குறிக்கும். எந்தக் காரியத்தையும் முழு முதற் கடவுளாகிய விநாயகரிடம் இருந்து ஆரம்பித்து ஆள்சனேய உற்சவத்தின் முடிக்க வேண்டும் என்பது ஒரு வழமையாக இன்றம் நிலவுகின்றது.

விநாயகரில் ஆரம்பித்து அனுமாவில் முடி என்பது " பிள்ளையாரில் பிடித்துக் குரங்கில் முடி " என்ற பழமொழிக்கு மூல காரணமாகியுள்ளது என்பது ஒரு கருத்து. இப்பழமொழி கால ஒட்டத்தில் உருமாறி " பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது " என்று வந்திருக்கக் கூடுமல்லவா. இதைக் கோவில்களில் விநாயகர் பூஜையுடன் நாளாந்தப் பூஜை ஆரம்பித்து சண்டேஸ்வரர் பூஜையுடன் முடிவடைவது மரபு. சக்தி வழிபாடு நடைபெறும் கோவில்களில் சண்டேஸ்வரர் என்ற ஆண் தெய்வ வழிபாட்டுக்குப் பதிலாக சண்டேஸ்வரி என்ற பெண் தெய்வ வழிபாட்டுடன் பூஜை நிறைவு பெறுகின்றது. வைஷ்ணவக் கோவில்களில் (உதாரணமாக, பெருமாள் கோவில்) ஸ்ரீ மத் நாராயணருக்குப் பூஜையை ஆரம்பித்து அனுமார் பூஜையுடன் நிறைவு பெறவது வழமை. அடிப்படை மரபு இவ்வாறமைந்துள்ளது. மேற்கண்ட கொள்கை ரீதியாக நோக்குமிடத்து விநாயகர் வழிபாட்டுடன் ஆரம்பிக்கும் ஒரு கோவிலில் அனுமாரூக்காவ பூஜையுடன் அங்கு பூஜை நிறைவு பெறவது சாத்தியமற்றதாகத் தோன்றுகின்றது. சைவமும் வைஷ்ணவமும் ஒன்றாக ஒன்ற பல கருத்துக்களில் இணைந்துள்ளமையால் காலக் கிரமத்தில், நடைமுறை வாழ்க்கையில் இரண்டு வகையான பூஜை நடைமுறைகளும் இணைந்து விட்டுள்ளன. இவ்வ

பெரும்பாலான வைஷ்ணவக் கோயில்களில் நாராயண பூஜைக்கு முன்னதாக விநாயகர் வழிபாட்டுடன் தான் பூஜை ஆரம்பமாகின்றது. இறதியில் அமைர் வழிபாட்டுடன் நிறைவு பெறகின்றது. இவ்வகையில் மேற்கண்ட பழமொழியின் உருமாற்றம் கருத்தள்ளதாகக் கொள்ள வாய்ப்புண்டு.

குருவிக் கேற்ற இராமேஸ்வரம்.

ஒரு குருவியால் சமயப் பூஜைகளில் கலந்து கொள்ள முடியாதது. அது எனிய முறையில் நீரில் மூழ்கி எழுந்தாலே அந்தக் குருவிக் குராமேஸ்வரத் திருத்தலத்தை சென்றடைந்து வந்த பலன் சிலடத்து விரும் என்றதொரு கருத்துடன் "குருவிக் கேற்ற இராமேஸ்வரம்" என்ற பழமொழி நிலவுகின்றது. இதை இன்னும் சற்றே விளக்கமாகக் கூறினால், ஒருவர் காசி முதலான தீர்த்தங்களைத் தீர்த்த யாத்திரை மூலம் நேரடியாகச் சென்று தரிசிக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் எழவில்லை. தன்னா ரிலேயே புனிதமாக இதய சீத்தியுடன் தொழுதால்புனித தலங்களுக்குச் சென்று வந்த பலனை அவர் அடைவார் என்ற கருத்தை விளக்கும் பழமொழியாக இதைக் கொள்வர்.

இப்பழமொழி, பேச்சு வழக்கில் உருமாறி வந்துள்ளதெனவும் பழமொழிக்கும் அதன் மூலக் கருத்துக்கும் எவ்வித தொடர்புமில்லை எனவும் ஒரு கருத்து நிலவுகின்றது.

" குறி வைக்கத் தப்பாது இராமசரம் " என்பதே அடிவாரும் என்பர். இராம பாணத்தின் பெருமையை விளக்கும் இப்பழமொழியே "குருவிக் கேற்ற இராமேஸ்வரம்" என்ற மாறி வந்துள்ளது. இராமரின் ஆப்பு என்றமே குறி தப்பாது என்ற கருத்தே இங்கு வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளதென்பர்.

அஞ்சிற்சூ இரண்டு பழுதில்லை.

இந்த சமயத்தொட்டி தொடர்புடைய மற்றொரு பழமொழி இதுவாகும். அஞ்சிற்சூ இரண்டு பழுதில்லை என்பது, ஐந்தை விட இரண்டு பரவாயில்லை, நல்லது என்ற கருத்தைத் தருகின்றது. ஏத ஐந்து ஏத இரண்டு என்பதை இனிக் காண்போம். ஐந்து என்பது பஞ்சாட்சர மந்திரமான சிவாயநம வையும் இரண்டு என்பது "சிவ" என்ற ஈரெழுத்து மந்திரத்தையும் குறிக்கின்றது. சிவாயநம என்ற மந்திரத்தினால் சிவா என்ற நாமம் ஐக்கியமாகி விட்டதால் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை உச்சரிக்காமல் 'சிவா' என்ற இரண்டெழுத்து மட்டும் உச்சரிப்பதில் எவ்வித தவறே, குற்றமோ இல்லை என்றும் சம பலன் உண்டாகுமென்றும் கொள்வோர் பெரியோர். "ஐந்துக்கு இரண்டு பழுதில்லை" என்ற பழமொழி இக்கருத்தையே வெளிக்காட்டி நிறிசின்றதென்பர். இதே பழமொழிக்கு வேறொரு கருத்தும் உண்டென்ற வாதிடுவோரும் உள்ளனர். அது மேலே கூறியவாறு சமயத்தை குற்ற முழுதாகக் கொள்ளாமல் கற்புக்கரசிகளைத் தொடர்புபடுத்தி வழங்கப்படுகிறது. கற்புக்கரசிகளாக இன்று இலக்கியத்தில் போற்றப்படும். ஜவர் - அகலிகை, தாரா, திரௌபதி, சீதா, மண்டோதரி ஆசியவர்களாவர். இவர்களில் சீதையும் மண்டோதரியுமே மாசு மறவற்றவர்களாகக் கொள்ள முடியும் என்பதும், மற்றைய மூவரும் சில வகையில் பூரணமான புனிதத்தன்மை பெற்றவர்களாகக் கொள்ள முடியாது என்பதும் ஒரு சாரார் கருத்து. அதையே இப்பழமொழியும் வலியுறுத்துவதாக உள்ளதென்பர். (சீராமசிறுஉத்தர விஜயம், ஜனவரி, 1987) கற்புக்கரசிகள் ஜவரில் இரண்டு பழுதில்லை - இருவரான சீதையும் மண்டோதரியும் மாசற்றவர்கள், பழுதற்றவர்கள் என்பது இப்பழமொழிக்கு இலக்கிய ரீதியான பொருளாகக் கொள்ள இடமுண்டு.

நாஸு பேர் போக வழியில் நாம் போக வேண்டும்

அறியப்படாத குறுக்கு வழியை விட அறிந்த நேர்வழி மேல் எஃபறு பொதுக் கருத்து. முன்னர் போய் அறியாத ஒரு பாதையில் போய், வழி மாறித் தத்தளிப்பதை விட நான்கு பேர் போய் வந்த நேர் வழியில் நாமும் போக வேண்டும் என்ற கருத்தில் நாம் " நாஸு பேர் போக வழியில் நாம் போக வேண்டும் " என்ற பழமொழியைப் பிரயோகித்து வருவதுண்டு. " நாஸு பேர் " என்பது நாம் நாளாந்தம் பயன்படுத்தும் ஒரு பொதுச் சொல். " நாஸு பேர் என்ன சொல் வார்களோ " என்று பயப்படுகின்றோம். " நாஸு பேர் வந்து போக வழி வேண்டுமே . . ." என்று எங்குகின்றோம். யார் இந்த நாஸு பேர்? நாம் வாரும் சமூகத்தைப் பிரதிநிதிப்படுத்தும் நான்கு பேராக அவர்களைக் கொள்கின்றோம். அந்த வகையிலேயே மேற்கண்ட பழமொழிக்கான கருத்தைத் கொள்கின்றோம்.

நாஸு பேர் என்பதை சமயக் கண் கொண்டு பார்த்தால் அந்த நாஸு பேரும் அப்பர், சுந்தரர், மானிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தர் ஆகிய நான்கு நாயன்மார்களையும் குறிக்கின்றது. இந்த சமயத்தில் உள்ள 63 நாயன்மார்களுக்கும் இந்த நான்கு பேரையும் நாம் பிரதிநிதிப்படுத்துகின்றோம். இந்த நால்வரும் கடைப்பிடித்த நெறியை நாமும் கடைப்பிடித்து ஆர்மீக வழியில் செல்ல வேண்டும். அப்போது தான் நம் வாழ்வு மேன்மை பெறும் என்ற ஆர்மீகக் கருத்தைப் புலப்படுத்துவதற்காகவே " நாஸு பேர் போக வழியில் நாம் போக வேண்டும் " என்ற பழமொழியை நம் முன்னோர் நமக்கு விட்டுச் சென்றள்ளனர். அன்று அவர்கள் சொன்ன நால்வர் இன்று நோகி விட்டார்.

எந்தப் புறமும் கந்த புராணத்திலே

" எந்தப் புறமும் கந்த புராணத்திலே . . ." என்பது கந்த புராணக் கலாசாரத்தில் மேன்மை பெற்ற சமய பக்தர்களை மன வேதனைப்படுத்தும் ஒரு பழமொழியாக இல்லாண்ட. இதே பதம் சுற்ற மருவி, " இந்தப் புறமும் கந்தபுராணத்திலே "

இல்லை என்ற சந்தர்ப்ப உறைப்பாகச் சில சிராமங்களில் நாளாந்த பாவனையில் வழங்கப்படுகின்றன. இதன் கருத்தைத் தான் என்ன? கந்த புராணத்திலும் இல்லாத புழுகை ஒருவர் அவிழ்த்து விடுகின்றான் என்றால் கந்தபுராணம் என்ன வெறும் புழுகு மூட்டை தானா? கச்சியப்ப சுவாமிகள் அப்படி ஒரு தரமற்ற தெய்வ இலக்கியத்தையா படைத்தே தந்தள்ளார்? அந்தத் தரமற்ற புராணத்தையா தமிழர் ஒரு புனிதமான கலாசாரமாகப் பின்பற்றி வந்த மேன்மை பெற்ற சமூகமாகத் தங்களைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொள்கின்றனர்?

இத்தகைய பல கேள்விகள் ஒருவருக்கு எழுவது இயற்கை-பழமொழிகளின் உண்மைப் பொருள் விளங்கும் வரை. கந்த புராணம் கருத்தைச் செறிவுள்ள ஒரு தெய்வீக இலக்கியமாகும். அங்கு சொல்லப்படாத ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் குறைவு. ஆன்மீக சிந்தனையாளர்கள் தாம் ஏதேனும் புதியதொரு செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதும் அது கந்த புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா என்று ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் அளவிற்கு அது கருத்தைச் செறிவு மிக்கது. ஒரு கருத்து கந்த புராணத்தில் இல்லாத போதுமிடத்து " இந்தப் பொருள் கந்த புராணத்திலும் இல்லை " என்று பெருமைப்படுவர். அந்தக் கருத்தே காலக் சிரமத்தில் மருவி இந்தப் பொருள் என்பது " இந்தப் புழுகு " என்று சி இந்தப் புழுகு கந்த புராணத்திலும் இல்லை என்ற திரிபடைந்து, எந்தப் புழுகும் கந்த புராணத்திலே என்ற மாறி நிற்கின்றது.

புழுகையும் கந்தபுராணத்தையும் இணைத்துக் கொச்சைப் படுத்தியது போலவே சிலர் வேறும் பல பழமொழிகளைப் புழ மொழிகளாக்சி அவற்றின் ஆன்மீகக் கருத்துக்களை மழுங்கடித்து அர்த்தமற்ற புதிய கருத்துக்களை சந்தர்ப்பத்துக்கேற்றவாறு புருத்திப் பழமொழியையே உருமாற்றி விடுகின்றனர்.

இத்தகைய சமயப் பழமொழிகளின் உருமாற்றங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றின் மூலக் கருத்தைத் தேடியறிந்து அவற்றை எளிய வடிவில் வெளியிட வேண்டியது சமய அறிஞர்களின் பணியாகும். இத்தகைய பணி ஓரளவு கடினமான போதிலும் எதிர்கால சமூகத்திற்கு இன்றியமையாததொன்றாகும்.

சமயத்தை கேலிப் பொருளாக்கும் சிலர் மற்றும் சில புற
மொழிகளை சிலேடையாகவும் பிரயோசிக்கின்றனர். அவற்றில்

கருவாடு திண்டுர் கைலாயம் போலூர்
திருநீல இட்டார் கெட்டார்

என்பனவும் அடங்கும். ஒரு வகையில் கருவாடு திண்டுர் திருக்
கைலாயத்திற்குப் போலூர் என்றும் திருநீலினை இட்டவர் கெட்ட
முற்பு போலூர் என்றும் பொருள் கொள்ளும், இத்தொடர்
வேறொரு வகையில் கருவாடு திண்டு யார் கைலாயம் போலூர்
எனவும் திருநீல இட்டு யார் கெட்டார் என்றும் முற்றிலும் வேறொரு
கருத்தைத் தருகின்றது.

இத்தகைய சிலேடையான பதங்கள் இன்றும் பல. அவற்
றில் சிலவற்றை பின்னரும் காண்போம்.

* * * * *

பழமொழிகளில் பெண்கள் தொடர்பான பழமொழிகள் பலவுண்டு. "பெண் பிள்ளை சிறித்தால் போச்சு, புகையிலை விரித்தால் போச்சு" என்பது பழமொழி. புகையிலையை விரித்தால் எப்படி மணம் கெட்டு விடுமோ அவ்வாறே பெண்களும் அஞ்சியர்க்குப் பட்ச சிறித்தால் அவர்களது ஒழுக்கம் கெட்டு நிலைமை விபரீதமாகும் என்ற கருத்தில் இவ் வழங்கப்படுகின்றது. எமது சமூக அமைப்பில் பெண்கள் அடக்கி-ஒடுக்கப்பட்டு விட்டதாகக் கூறும் பெண் விடுதலை வேட்கை பிக்கவர்கள் தமது வாழ்விற்கு உறுதுணையாக இத்தகைய பழமொழிகளை வசதியாக மேற்கொள்ள காட்டிக் கொள்ளுவார்கள். பழமொழிகள் மூலம் பெண்கள் தமது வாழ்க்கையை எப்படி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும், எப்படி இருக்கலாம், எப்படி இருக்கக் கூடாது என்ற பல நெருக்கடிகளை முன்னோர் விதித்திருந்தனர். அவை மாறி வரும் இன்றைய காலத்திற்கேற்றவதாக இராமல் பேரகலாம். இங்கு எமது நோக்கம் பழமொழிகளின் உரு மாற்றத்தை அவதானிப்பதாக மட்டுமே அமைகின்றது. எனவே அதற்கு அப்பாற்பட்ட கருத்துக்களை இங்கு தவிர்க்க முயல்வோம்.

பதினாறு பெற்றப் பெருவாழ்வு வாழ்க

சிறுமகத்தின் போது மணமக்களை வாழ்த்தும் போது பதினாறு பெற்றப் பெரு வாழ்வு வாழ்க என்ற ஆசி வழங்குகின்றோம். பதினாறு பிள்ளைகளைப் பெற்றவைபோலமாக வாழ்க என்பது தாது அதன் கருத்தா? தமிழ் மொழியில் "ஆஸ்திக்கொரு ஆணும் ஆசைக்கொரு பெண்ணும்" என்ற வேறொரு பழமொழி உண்டு. முன்னக்குப் பிள்ளைகளைக் கருத்து அமையக் கூடுமா? அவரும் ஒரே சமூக அமைப்பில் இத்தகைய கருத்து வேர்பாடு இருக்க முடியுமா? "பதினாறு" என்பதில் உள்ள உம்மைத் தொகையைக் காணாமல்தான் இவ் பதினாறு பிள்ளைகளைக் குறிக்கவில்லை. பதினாறையும் குறிக்கின்றது என்பது தெளிவு. அந்தப் பதினாறு எவை? அவை நற்பேறுகளான

பதினாறு பேரகளைக் குறிக்கின்றன. புகழ், கல்வி, வீரம், வெற்றி, நல்ல மக்கட் பேற, ஏழிவு, செல்வம், தானியம், சுகம், போகம், அறிவு, அழகு, பெருமை, நல்ல குடி, உயல் நலம், நீண்ட ஆயுள் என்பனவே அவை. இவை அனைத்தும் ஒருங்கே பெற்றப் பெரு வாழ்வு வாழ்க என்பதே அதன் பொருள். இந்தப் பதினாறு வகைச் செல்வங்களில் ஒன்றான தான் மக்கட் பேற. திருவையாற்றப் புராணத்தில் நந்திகேசவரர் இறைவனிடம் பதினாறு வரங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறார். " பதினாறு பேறும் தருவாய் " எனக் கேட்கிறார். காளமேகப் புலவர் அழகாக அதைப் பாடியும் வைத்தள்ளார்.

" ஏழி, வானி, வீரம், விஜயம், சந்தானம், ஏழிவு, தனம் அபிதானியம், சௌபாக்ஷியம், போகம், அறிவு, அழகு, புதிதாம் பெருமை, அறம், சலம், நோயின்மை, பூர்வியம் பதினாறு பேறும் தருவாய் மறரைப் பராபரனே "

சேலை கட்டிய மாதரை நம்பாதே

இது ஒரு அழகான எச்சரிக்கை. சேலை கட்டிய மாதரை ஒரு போதும் நம்பாதே என ஆள் வர்க்கத்திற்குக் கறம் அறிவுரை இது. சேலை கட்டிய மாதரை நம்பலாமல் வேறு பலவித ஆடைகளை அணிந்த மாதரை நம்பலாமா என்றதொரு குதர்க்கமான கேள்வி இந்து எழு வாய்ப்புண்டு. இங்கு சேல் அகட்டிய மாதரை என்பது மாதர் அணியும் சேலையைக் குறிக்க வில்லை. சேல் என்பது கயல் மீனைக் குறிக்கும். சேல் அகட்டிய எஞ்சல் " கயல் மீனைப் போன்ற கண்களை உருட்டி அங்குமிங்கும் பார்வையை அலைய விரும் " என்ற பொருளைத் தருகிறது.

எனவே சேலை கட்டிய மாதரில் இனி நிச்சயமாக நம்பிக்கை வைக்கலாம் துல்லவா? பெண்கள் தொடர்பான பெரும்பாக்கமையான பழமொழிகள் எழுது சூக அமைப்பில் அவர்களது அடிமை நிலையைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. ஆணிக்கத்தின் பிடிக்குள் கட்டுண்டு அந்த நிறுவிலேயே தமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளும் ஒரு முறையை இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒரு சில பழமொழிகளில் வாயிலாக அறிந்த கொள்ளலாம்.

படி தாண்டாள் பத்தினி

படி தாண்டாள் பத்தினி என்பதன் கருத்து ஒரு பத்தினிப் பெண் வீட்டு வாசல் படியைத் தாண்டிப் போக மாட்டாள் என்பதல்ல. " படி " என்பது " கீழ்ப் படிதல் " என்ற கருத்தைத் தருகின்றது. இங்கு கணவரின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப் படிந்து பணிந் நடப்பவளே பத்தினிப் பெண்ணவாள் என்ற கருத்தே படி தாண்டாள் பத்தினி என்பதன் உண்மைப் பொருளாகும்.

கல்லாணுவம் கணவன் புல்லாணுவம் புருஷன்

ஒரு பெண்ணுக்குத் தன் கணவன் கல்லாகவோ, அல்லது புல்லாகவோ இருந்தாலும் பரவாயில்லை. புருஷன் என்ற ஸ்தானம் தான் அவருக்கு முக்கியமானதொன்ற என்ற கருத்தில் இப்பழமொழி நாளாந்தக் சிராயியப் பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கணவன் என்ன கொடுமை செய்தாலும், எத்தகைய முரடாக, கயவாக, காழாக இருந்தாலும் அவன் கணவன் என்ற ஸ்தானத்தை ஏற்பட மனைவி என்ற ஒரு பதவியையும், தாய்மை என்ற பேற்றையும் தருவதால் அவனைப் போற்றிப் பணிய வேண்டும் என்ற ஒரு பக்கச் சார்பான கருத்தைத் தூக்கிப் பயன்படும் ஒரு ஆயுதமாக இப்பழமொழி உள்ளது.

உண்மையில் இந்தப் பழமொழி கூறும் செய்தி தான் என்ன? பெண்ணை அவ்வளவு மட்டமாகவா எமது தமிழ்ச் சமூகம் நினைத்திருக்கின்றது? இல்லை. இப்பழமொழி உருமாற்றத்திற்கு உட்படு முன் அமைந்திருந்ததெவ்வாறெனில் " கல்லாணுவம் கணவன் புல்லாணுவம் புருஷன் " என்றும். கல்லாள் - கல்லாதவனாக படிப்பறிவு குறைந்தவனாக இருப்பினும் ஒரு பெண்ணுக்கு அவன் கணவனேயாவான். தன் கணவனைக் கல்லியறிவற்றவன் என்று தள்ளுவோ சாதியில் குறைந்தவன் என்று அவனை ஒதுக்கவோ ஒரு பெண் முற்பட மாட்டாள். முற்படக் கூடாது என்ற கருத்தைப் புகட்டவே இப்பழமொழி வழக்கில் இருந்துள்ளதெனலாம்.

விருந்தோம்பல், நமது சூக மரபில் பெருமையாகக் கருதப்படும் ஒரு பண்பாகும். "இருந்தோம்பி இல்லாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு" என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. "அன்னமிட்ட வீட்டில் கண்ணம் வையாதே", "உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யாதே", "உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை" என்பதெல்லாம் விருந்தோம்பலோடு தொடர்புபட்டன. இவ்வரிசையில் "பந்திக்கு ழந்த படைக்குப் பிந்த" என்ற ஒரு பழமொழி வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பந்திக்கு ழந்த படைக்குப் பிந்த

"ஒருவரது இல்லத்தில் திருமண வைபவம் ஒன்று நடைபெறுகிறது. வைபவம் முடிந்த கையோடு, சாப்பாட்டுப் பந்தி வைப்பதற்கான ஆயத்தங்கள் செய்யப்படுகின்றன. பந்திப்பாய் விரித்து வாழை இலை போட்டு உணவு பரிமாறப்படுகிறது. திருமண வைபவத்துக்கு வந்தவர்கள் அழைக்கப்படுகின்றார்கள். சிலவர்கள் இளைஞர்கள் ஏன் சில முதியவர்கள் கூட முன்டியடித்து ழந்த பந்திக்குப் போய் விட முயற்சி செய்வதை சில வேளை நங்கள் பார்த்திருக்கக் கூடும். நேர காலத்துக்கு பல் பிடிக்க வேண்டும், வீட்டில் ஆள் இல்ல போன்ற பல காரணங்கள் பந்திக்கு ழந்த பந்திக்குக் கூறப்படுவதண்டு. அடுத்த பந்தியில் இருக்கலாம் என ஆதலாக இருக்கும் நங்கள் "வெர்கள் பந்திக்கு இப்படி ழந்திருக்களே, போருக்கு வா என்ற கூப்பிட்டால் இப்படி முன்டியடித்துக் கொண்டு போர்க்களம் நோக்கிப் போவார்களா என்ற சிந்திக்கக் கூடும். உங்கள் மனம் "பந்திக்கு ழந்த படைக்குப் பிந்த" என்ற நங்கள் முன்னெப்போதோ தெரிந்த வைத்திருந்த பழமொழியை மீண்டும் அசை போடும்.

பந்திக்கும், படைக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? சாப்பாட்டுக்கும், போருக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு உண்டா? இந்தப் பழமொழியில் வரும் " பந்தி " என்ற சொல் உணவுப் பந்தியைக் குறிக்கவில்லை. போர் முனையில் உள்ள ஒரு பிரிவிற்கு இடப்பட்ட பெயரை அது குறித்த நிற்கிறது.

ஒரு போர் முனையை உருவகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். யாண்பு படை, குதிரைப் படை, காலாப்படை என்ற பல படைகள் வரிசையாக இருக்கும். போர் தொடங்குவதற்கு அடையாளமாக முரசொலிக்கும், உடனே போர் தொடங்கும். போர் முனையில் படை வீரர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் பாய்ந்து ஒருவரை ஒருவர் வாங்களாலும், ஈட்டிகளாலும், அம்பினாலும் தாக்கிக் கொள்ள முடியாது. இரு பகுதியினரும் சிற சிற குழுக்களாகப் பிரிந்து படைத் தொகுதியில் முன்னணியில் நின்ற போரிடுவர். அந்தப் பிரிவு வலவிழந்த, இறந்ததும், பின்னணியில் உள்ள படைப் பிரிவில் இருக்கும் வீரர்கள் முன்னேறி மீண்டும் ஒரு குழுவமைத்துப் போரிடுவர். இங்கு போர் இரண்டு பிரிவுகளிலும் முன் பகுதியில் இருப்பவர்களுக்கே நடைபெறுகின்றது, என்பதை அவதானிக்கவும். பின்னணியில் இருப்பவர்கள் தமது முறை வரும் வரை தயாராக இருப்பர். இந்தப் போர் முறையில் முன்னணியில் நின்ற போரிடும் குழுவே "பந்தி" எனப்படும். பந்தியில் இருப்பவர்கள் நேரடியாக உடனடியாகப் போரில் பங்கு பற்றும் வீரர்கள். பின்னால் நிறை நிறையாக உள்ளவர்கள் "படையினர்". அவர்களிலும், முன் பகுதியில் இருப்பவர்களுக்குப் போரில் பந்தியமைத்துப் பொருதும் சாத்தியம் உண்டெனினும், மிகவும் பின் பகுதியில் இருப்பவர்களுக்குப் பந்தி அமைத்துப் போரிடும் சந்தர்ப்பம் வருவது குறைவு. அதற்கிடையில் போர் ஓய்ந்து விடும், சாத்தியமும் உண்டு.

கம்பராமர்யனத்தில் யுத்த காண்டத்தில், சும்பகர்ணன் வதைப் படலம் உள்ளது. அதில் சும்பகர்ணன் இராவணனிடம் கரவதாக ஒரு பாடல் அமைகின்றது. அது,

" பந்தியிற் பந்தியிற் படையை விட்டவை
 சிந்ததல் கண்டு நீ யிருந்து தேம்புதல்
 மந்திரமக்ட நம் வலி யெலாருடன்
 உந்துதல் கருமமென்றாரக் கூறிஞன். "

என்பதாகும்.

இதன் பொருள், " வரிசை வரிசையாகச் சேலைகளை
 யேவி அவை உயிரொழிந்து போவது கண்டு நீ இங்கிருந்து கொண்டு
 வருந்துவது ஆலோசனையற்ற; நமது வலிமை முழுவதையும் ஒரு
 சேர்ப் பகைவர் மீது செலுத்துவது செய்தற்குரிய தொழில் என்ற
 தெரியுமா? சும்பகர்வன் கூறிஞன் " என்பதாகும்.

இங்ங பந்தியில் என்ற பதம் போர்க்களத்தில் உள்ள குழுவிற்குப்
 பிரயோசிக்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். இப்பொழுது
 எமது பழமொழிக்கு மீண்டும் வருவோம். " பந்திக்கு முந்த
 படைக்குப் பிந்து " என்பது ஒருவரின் வீரத்தை வேண்டி நிற்கும்
 ஒரு பழமொழியாகத் தோன்றவில்லையா? போர்க்களத்திலே
 படை நிலையில் இருந்து கொண்டிருந்து பந்திக்கு முந்து; அங்ங
 போரை நேருக்கு நேர் சந்திக்கத் தயாராக; எதிரியைப்
 புறநாசிடச் செய். அன்றேல் வீரமரணம் அடை. என்ற வீர
 உணர்வை ஊட்டும் இப்பழமொழியானது இங்ங எப்படி எம்மையெல்
 லாம் சாப்பாட்டு ராமர்களாக்கி விட்டது பார்த்தீர்களா?

மன் குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கலாமா?

மன்னால் செய்யப்பட்ட குதிரை நீரில் கரைந்து விடும். அதை
 நம்பி ஆற்றைக் கடக்க முயற்சிக்காதே. அது அறிவு பூர்வமான
 கண்ட என்ரு கருத்தினை, இப்பழமொழி. மன்னால் குதிரை செய்த
 அது ஓடும் என்ற அதன் மீது ஏறி அமர்வதே அறிவற்ற செயல்.
 இது இப்படியிருக்க அந்தக் குதிரையின் உதவியுடன் ஆற்றையும்
 கடக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை வைப்பது அதை விட மோசமான
 தல்லவா. நம்பிக்கை வைக்கக் கூடாததொன்றை நம்பி ஒரு
 முயற்சியில் ஈடுபடாதே என்பதே இப்பழமொழியின் மூலம் கூறப்
 படும் அறிவுரையாகும்.

குதிரை என்பது குதிரை என்ற பதத்தில் இருந்து மருவி வந்ததொன்றாகும். குதிரை என்றால் என்ன?

ஆற்றில் உள்ள மணலோ, மண்ணோ ஒரே சீராக அமையாது. சில இடங்களில் மேடாகவும், சில இடங்களில் பள்ளமாகவும் காணப்படும். மேடாக இருக்கும் மணல் திட்டாக திட்டாக சில சமயம் நீர் மட்டத்துக்கு மேல் எழுந்தும் காணப்படும். அந்தத் திட்டங்கள் நீர் ஆழமற்றதாகத் தோன்றச் செய்யும். தேக்கைய திட்ட, "குதிரை" என வழங்கப்படும். இந்தக் குதிரைக்கு அருகில் பெரும்பாலும் நீர்நிலை அதிக ஆழமாக இருக்கும். குதிரை மேட்டை மட்டும் பார்த்து அதை ஆழமற்ற ஆற்றப் பகுதி என நம்பிக் கடக்க முயல்வோமானால் கண்ணுக்குப் புலப்படாத மருவின் ஆழத்தில் நாம் மூழ்கி விடும் அபாயம் உண்டு. இதனையே சூப்பழமொழி நமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது. குதிரை என்பது குதிரை + ஐ என்ற இரண்டாம் வேற்றுமை உருபேற்று வந்தள்ளதேயன்றி குதிரையை என்று வரவில்லை.

கல்லைக் கண்டால் நாயைக் காணும், நாயைக் கண்டால் கல்லைக் காணும்.

கல்லும் நாயும் நமக்கு நாளாந்தம் பழக்கப்பட்டவை. உடமிக் கொண்டு வரும் நாயைக் கலைக்க நாம் உடனே ஊர் கருவது கல். சில கல் கூட சமயத்தில் எமக்கு கடி நாயின் எதிர்ப்பினைச் சமாளிக்க உதவுகின்றது. சிலவேளை நாய் கடிக்க வரும் போது குதிந்து கல்லைப் பொறக்கிக் கொள்ள முயன்றால்... ஒரு கல் கூடக் கண்ணுக்குத் தட்டுப் படாது. அந்த வேளையில், அந்த ஆபத்திலும் கூட இந்தப் பழமொழி நமது சிந்தனையைத் தாக்கிச் செல்லத் தவறவில்லை.

கால ஓட்டத்தில் பழமொழிகள் மருவி வருவது வழமை. நமக்கு மிக நெருக்கமான சம்பவங்களுடன் அவை வசதியாகப் பிணைக்கப்பட்டு விடுகின்றது. அதனால் காலக் கிரமத்தில் ஒரு பழமொழியின் ஆழமான கருத்து மறக்கப்பட்டு விடவும் வாய்ப்பு ஏற்படுவதண்டு.

ஒரு சிற்பி அழகான நாயின் உருவத்தைக் கல்விலே தத்ருப
 மாத வடித்திருக்கின்றான். ஒரு கருவென்ற நாயின் உருவம்
 அந்தச் கல்விலே செதுக்கப்பட்டு விட்டது. நீங்கள் உங்கள் நம்
 பருடன் அந்தச் சிலையைக் காணச் செல்கின்றீர்கள். நீங்கள்
 மிக ரசமையுள்ளவர், சிலையின் பால் ஈடுபாடு கொண்டவர்.
 உங்கள் நண்பர் கலை, சிலோ என்ன விலை என்ன கேட்பவர்.
 ஆனால் சிறந்த கட்டிட ஒப்பந்தக்காரர். இவரும் அந்தச்
 சிற்பி செதுக்கிய நாயின் சிலையைப் பார்க்கின்றீர்கள். ஒரே
 சூழ்நிலையில், ஒரே உருவத்தை இவரும் பார்க்கிற இரகிக்கின்றீர்
 சன். திரும்பி வரும் போது "ஆகா, என்ன அழகான நாய்
 அதன் முகத்தில் தெரியும் உணர்வு தான் என்ன. எவ்வளவு தத்ருபம்
 . . ." என்றெல்லாம் உங்களை மறந்து உரைக்கின்றீர்கள். நண்பர்
 சற்றே முற்றும் சற்றே பிரட்சியுடன் பார்க்கிறார். எங்கும்
 நாயைக் காணவில்லை. முடிவில் உங்களிடமே கேட்டு விடுகிறார்.
 "எந்த நாய்? எங்கே நிற்கிறது?" உங்களுக்கு முதலில் புரி
 யாது. பின்பு புரிந்து விடும். அவர் அந்தச் சிலையிலே
 நாயைக் காணவில்லை. அவர் தனது அறிவுக்கு எட்டிய வரையில்
 சல்லைத் தான் கண்டிருக்கின்றார். நல்ல கல்வ. கட்டிடத்திற்கு
 உறுதியாக நிற்கும். இதைப் பாவித்து அத்திவாரம் போட்டால்
 இந்த ஈறில் எடுபடுமா? என்றவாறெல்லாம் அவரது சிந்தனை
 சென்றிருக்கின்றது. அவர் சல்லைத் தான் அங்கு கண்டமையால்
 நாயைக் காண முடியவில்லை. நீங்கள் அந்தக் கல்லைக் காண
 வில்லை. அங்கு ஒரு நாயைத் தான் கண்டீர்கள். இப்பொழுது
 மீண்டும் இந்தப் பழமொழியைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.
 நாய்கள் எங்கே நிற்கின்றோம்.

மேற்கண்ட பழமொழியைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது
 நமக்குத் திருமூலர் அருளிய திருமந்திரத்தில் எட்டாம் தந்திரத்தில்
 வரும் ஒரு செய்யுள் ஞாபகத்திற்கு வரக்கூடும்.

" மரத்தை மறைத்தது மா மதயாலை
 மரத்தில் மறைத்தது மா மதயாலை
 பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
 பரத்தில் மறைத்தது பார்முதற் பூதமே . . . "

என்ற செய்யுளின் கருத்து, மரத்தில் செதுக்கிய மதயாலையின்
 உருவை, யாழையாகக் கருதிப் பார்க்கும் போது அங்கு மரம்
 நம் கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. யாழையின் உருவமே முன்

நிர்சீற்றலு. அதேவே லை, அந்த யா லையின் உருவை
" மரத்தினால் செய்யப்பட்டது " என்ற உணர்வோடு நோக்
கும் போது, யா லையின் உருவம் மறைந்து, வெளும் மர
வடிவம் என்ற எண்ணம் நிலை பெறலாம். இது போன்றே,
இவ்வுலகத்தினுள் இறை சக்தி, தானாகவும் உலகப் பொருள்க
ளாகவும், தனித்தம் பரந்தம் நிர்சீற்றலு.

உலகியலில் வாழ்வோருக்கு, உலகம் ஐம்பூதங்களாலான
மாறும் பொருட்களும் உயிர்களுமாகவே காட்சி தரும்.
உள் நின்று உன்மையை அறிந்தோருக்கு, இவ்வுலகம் பிரமத்தின்
வடிவமே என்பது புலனாகும். இந்தச் செய்யுளுக்கும், மேற்
கூறப்பட்ட பழமொழிக்கும் கருத்து ரீதியாக ஒற்றமை உள்
ளதை அவதானிக்க முடியும்.

நாய் என்றதும் மற்றொரு பழமொழி திணைக்கு
வருகின்றது. இது மருத்தவத்தோடு தொடர்புபட்டது.

நாய் கடிக்குச் செருப்படி

நாய் கடித்ததும் அந்த இடத்தில் நாய் அணிந்திருக்கும் செருப்
பால் உடனே நாய் கடித்த இடத்தில் அடிக்க வேண்டும்.
அது நாய்க் கடிக்குச் சிறந்த கை மருத்தவம் என்ற கரு
வோம். உன்மையிலேயே சில சிராமங்களில் இம்முறை
இருந்து தான் வருகின்றது. " நாயம் " போதும் என்ற
கூறி சில முதியவர்கள் இந்த வைத்திய முறையை நாடுவதற்கு.
இது ஒரு மூடநம்பிக்கை மட்டுமல்ல. ஆபத்தான பிள் விளை
வுகளைக் கொண்டு வரக்கூடியதுமாகும். விசர் நாய்க்
கடிக்குப் போதிய மருத்தவம் இல்லாவிடில் மரணத்தை வரவ
ழைக்கும். ஏ.ஆர்.வி என்பாரும் தகுப்பூசி உடனே போட
வேண்டும். அப்படியாயின் நம் முன்னோரின் அனுபவங்களின்
வெளிப்பாடான பழமொழிகள் நம்மைத் தவறா வழியில்
இட்டுச் செல்கின்றனவா? இல்லை.

"செருப்படி" என்பது ஒரு மூலிகையில் பெயர், இதை திருவடி பாதம் என்றும் கூறவர். (சி.பி.ஹெகுடி, சஞ்சீவி - உதயன் வார மலர், 25.01.1986) விசர் நாய்க் கடிக்கு தீவாரணியான இந்த மூலிகையை நாய் கடித்தால் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது தான் "நாய் கடிக்குச் செருப்படி" என்ற பழ மொழியின் கருத்தாகும்.

கைப்புண்ணுக்குக் கன்னாடி எதற்கு?

"உள்ளங்கையில் நெல்லிக்கனி போல" என்கின்றோம். உள்ளங்கையில் உள்ள நெல்லிக் கனி போல மிகவும் தெளிவாக உள்ளது என்பது அதன் பொருள். உள்ளங்கையில் உள்ள ஒரு பொருளை நாம் மிக உலகுவாகவும் சுர்மையாகவும் அவதானிக்க முடிசின்றது. அவ்வாறே கையில்லுள்ள புண்ணுக்கு அதைக் காணக் கன்னாடி எதற்கு? வெறும் கன்னால் நேரிடையாகவே பார்த்துக் கொள்ளலாமே. கன்னாடியின் உதவி தேவையில்லையே, ஒருவர் உங்களுக்கு நெருங்கிய நண்பர். அவரது குணச் சித்திரத்தை மட்டுமல்ல உங்களிடம் தெரிவிக்க முயலும் போது நீங்கள் அவரை மூத்தி விடுகின்றீர்கள். "அவரை எங்குத் தெரியாதா? நீர் சொல்லியா தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்? - கைப்புண்ணுக்குக் கன்னாடி எதற்கு?" என்ற திரும்பி அவரைக் கேட்டு அவரது வாயை மூடி விடுகின்றீர்கள்.

இந்தக் "கைப்புண்" ஒரு மருவி வழங்கப்பட்ட சொல்லாக உள்ளது. "கைப்புண்" என்பதே இப்பழமொழியில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவ்வளையலைக் குறிப்பிடுவதாகும். கழுத்தில் அடையும் நகைகளை மூகம் பார்க்கும் கன்னாடியில் பார்த்த ரசித்ததுக் கொள்ளலாம். தலையில் அணிவதையும் அவ்வாறே கன்னாடியின் உதவியுடன் ரசிக்கலாம். கையில் அடையும் வளையலை ரசிக்க கன்னாடி தேவையா? நேரடியாகக் கன்னாலேயே கண்டு ரசிக்கலாமே. இதைத் தான் சொல்கிறது "கைப் புண்ணுக்குக் கன்னாடி எதற்கு?" என்ற பழமொழி.

உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை

ஒருவர் நமக்குச் செய்த உதவியை நாம் எந்தென்றும் மறவாதிருக்க வேண்டும் என்பதை "உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை" என்ற கறியச் சூளுக்கமாக விளக்குகின்றோம். எமக்கு ஒரு நேரம் உணவளித்தவரை உப்பிட்டவர் என்ற பதத்தினால் விளிக்கின்றோம். உள்ளளவும் என்றால் உள்ள வரை உள்ள மட்டும் என்பது பொருள். இங்கு எமக்கு ஒரு சிறு சந்தேகம் தோன்றுகின்றது.

யார் உள்ள மட்டும் நினைப்பது? உப்பிட்டவர் உள்ள மட்டுமா? அல்லது உப்பைத் தின்றவர் உள்ள மட்டுமா? உப்பிட்டவர் உள்ள மட்டும் தான் நினைப்பது எனக் கொள்வதால், ஒரு வேளை அவர் திறந்து விட்டால் அவரது மனைவி, பிள்ளைகளைக் கண்டு கொள்ளாமல் திடுக்கலாமா? அது மிகவும் மோசமான சூழ்சியமாயிற்றே. உப்பைத் தின்றவர் - பயல் பெற்றவர் உள்ள மட்டும் தான் நினைப்பது என்ற வகையறையிருந்தால் இவர் திறந்தால் இவரது மனைவி, பிள்ளைகள் தமது குடும்பத் தலைவர்களுக்குச் செய்த ஒர் உதவியை மறந்து விடலாமா? அதுவும் தர்மமில்லையே? அப்படியாயின் "உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை" என்றதன் அர்த்தம் தான் என்ன?

"உள்ளளவும்" என்றால் உள்ளத்தளவும் என்ற தான் பொருள் கொள்ள வேண்டும். அதாவது உள்ளத்தில் அவரது உதவியை நிலை நினைத்தி நன்றி செலுத்த வேண்டுமென்பதையே உள்ளளவும் நினை என்ற பதத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் நம் முன்னோர்.

உப்பிடல் என்பது உணவளித்தல் என்பதை - விருந்தோம்பலை - குறிக்கும் ஒரு பதம். விருந்தோம்பல், அன்னதானம் செய்தல் போன்றவை தமிழர் பண்பாட்டில் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்துள்ள நெறிகளாகும். தானத்தின் மூலம் ஒருவர் புண்ணியத்தைத் தேடிக்கொள்ளலாம் என்பது பொதுவானதொரு நம்பிக்கை. அன்னதானம், ஏழை மக்களுக்கு மட்டும் செய்வதன்று. அது உயிரினங்கள் யாவற்றிற்கும் உணவிடலைக் குறிக்கும். இது தொடர்பான பழமொழியொன்றை அடுத்ததாகக் காண்போம்.

எரம்பு திண்டுல் கன் தெரியும்

நீங்கள் அருந்தும் தேநீர் கோப்பைக்குள் தவறாதலாக ஒரு எரம்பு விருந்து விடுகிறது. உங்கள் கொதிப்பை, அருவருப்பைக் கண்டு கொள்ளாது சமாளிக்க உபசரிப்பவர் கூறவது "எரம்பு திண்டுல் கன் தெரியும்" என்ற நம் முன்னோர்கள் கூறி வைத்திருக்கிறார்கள். உமக்கு வயதான காலத்தில் பார்வை மங்காமல் இருக்க வேண்டுமானால் நிறைய எரம்புகளைத் திண்டுக வேண்டும்" என்பது தான்.

உன்மையில் எரம்பைத் திண்டுல் கன் தெரியும் என்ற கூறவது எவ்வளவு மூடத்தனம். இதையெல்லாம் போய் காலம் காலமாக நம் பூதாதையர் நமக்கு சொல்லி வைத்திருக்கிறார்களே என்ற அநம்பிக்கை கொள்ள வேண்டாம். எரம்புக்கே கன் தெரியாது மோப்பம் பிடித்து உலாவும். பெரிய அறம் செய்ய இயலாதவர்கள், எரம்பு போன்ற சிற்றயிர்களுக்கு "நெய்யரிசி" போன்ற பதார்த்தங்களை ஓட வேண்டும். அந்த உணவை எரம்பு திண்டுல் அதன் மூலம் எமக்குப் புண்ணியம் வந்து சேரும். எமது அகக்கன் திறந்த கொள்ளும் என்பதே அதன் ஆத்மீகப் பொருளாகும். ஆழமான கருத்தள்ள இப்பழமொழி மேலோட்டமாக நோக்கும் போது தவறாக கருத்தை நமக்குப் புகட்டுகிறது.

நம் வீட்டு வாசலில் கோலம் போடுவதும் இந்தக் கருத்தை மேலும் நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது. கோலம், மாவுப் பதார்த்தங்களால் போடப்படுகிறது. எரம்பு போன்ற சிற்றயிர்களுக்கு மாவை ஒரு மூலையில் கொட்டி வைத்து "விருந்தோம்ப" எமக்கு மனம் வருமா? எரம்பைக் கண்டால் உ.உ.ரி, மலத்தியோன் என்ற அல்லவா கொட்டி விரும்புகின்றோம். அதனால் தான் நம் முன்னோர்கள் கோலம் என்ற கலையில் வாயிலாக நாம் அறியாமலே நாம் புண்ணியம் செய்து நம் கன் திறக்க வழி செய்து தந்துள்ளார்கள்.

குட்டுப்பட்டாலும் மோதிரக் கையால் குட்டுப்பட வேண்டும்

பாடசாலையில் வேற வகுப்பு மாணவரிடம் அடி வாங்கிக் கொண்டு வரும் சிறுவனைப் பார்த்த "குட்டுப்பட்டாலும் மோதிரக் கையால் குட்டுப்பட வேண்டும். இந்தக் குரங்குப் பயல்களிடம் குட்டுப்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றாயே" என்ற நகைக்கின்றோம். மோதிரக் கைக்கு என்ன மகிமை உள்ளது என்பது புரிகின்றதா? ஒரு வேளை மோதிரக் கை - பனக் காரக் கையாக இருக்கக் கூடும் என்ற காரணமோ, செல்வந்தரிடம் அடி வாங்கலாமா?

மோதிரக்கை என்ற வழக்கில் உள்ளது உண்மையில் "மோதிர கை" என்ற இருந்திருக்க வேண்டும். குட்டுப்பட்டாலும் மோதிர கையால் குட்டுபடு என்பது தான் பொருத்தமாக உள்ளது. மோதிர கை என்பது தன்னை உடைய சக்திக்கு நிகரானவன் என்பதைக் குறிக்கின்றது. தன்னை மோதிர சக்தியைக் கொண்டவனின் தான் ஒருவன் மோதிர வேண்டும். வலிமை குறைந்தவனின் மோதிரவா பாவம். வலிமை கூடியவனின் மோதிரவா ஆபத்த. எனவே தன்னை உடைய சக்திக்கு நிகரானவனின் ஒருவன் மோதிர வேண்டும் என்பது தான் முறையாகப் போதிக்கப்பட்டுள்ளது.

தன்னைக் குட்டுபவன் தன்னை மோதிர சக்தியைக் கொண்டவனாக இருக்க வேண்டும் என்பதே மேற்கண்ட பழமொழியின் உட்கருத்தாகும்.

கப்பல் கவிழ்ந்தாலும் கன்னத்தில் கை வைக்காதே

பொதுவாக நம் வீடுகளில் ஒருவர் நாடியில் கை வைப்பதை பெரியவர் விரும்புவதில்லை. சில தனியார் ஸ்தாபனங்களில் கூட "நாடியில் கை வைக்காதே" என்ற டலக்கமாக எழுதப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம். எழுதாமல் நாடியில், கன்னத்தில் கை வைப்பதென்பது ஒரு சிறந்த ஒருக்கணியலாகப் போதிக்கப்படவில்லை.

"கப்பல் கவிழ்ந்தாலும் கன்னத்தில் கை வைக்காதே" என்ற ஒரு பழமொழி உண்டு. இதை கப்பல் ஒன்றை கவிழ்ந்த உட்கு நட்டம் ஏற்படுமாயினும் அதற்காகக் கன்னத்தில் கை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திராதே என்ற கருத்தில் கூறவந்தது.

கன்னம் என்பதற்கு வேறொரு பொருளும் உண்டு. திருடன்குத் திருட்டுக்கு உதவும் கன்னக்கோல் தடியை கன்னம் என்ற கூறவர். "அன்னபிட்ட வீட்டிலே கன்னம் வைக்கலாகுமா" என்ற பழமொழி இதனை எமக்கு விளக்குகின்றது.

ஒருவனக்குத் தன் சொந்த அழியும் நிலை வந்தாலும் அதாவது தனது சொந்தக் கப்பலே நீரில் மூழ்கும் நிலை வந்தாலும் திருட்டுத் தொழிலில் ஓரங்கலாகாது. அது அவமானம் என்ற கருத்தை "கப்பல் கவிழ்ந்தாலும் கன்னத்தில் கை வைக்காதே" என்ற பழமொழி கூறுகின்றது.

ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு

வாழ்வு நிலையற்றது என்ற கருத்தில் மேற்கண்ட வசனம் அடிக்கடி கூறப்படுவதாண்டு. ஆற வயதிலும் சாவு தான். நூற வயதிலும் சாவு தான். எப்போதும் அது வரும். அதற்கு என் நாம் மகதைப் போட்டு அலட்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். என்ற தத்துவம் பேசுவர்கள் இந்த வசனத்தை மறக்க மாட்டார்கள்.

இது யாரால் யாருக்கு எப்போது கூறப்பட்டதென சந்தர்ப்பம் கூறி விளக்கும் பொருட்டு சற்றே மகா பாரதத்திற்குள் முறைய வேண்டியுள்ளது. கர்னன் போருக்குச் செல்லப் போகிறான். குந்திதேவி தன் மகன் தான் கர்னன் என்பதை அவனிடம் கூற வேண்டும். கர்னனிடம் செல்கின்றான். அவனிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கின்றான். "கர்னா நீ பான்டவர்களுடன் சேர்ந்து அறவராசி விடு. அவர்களுடன் போரிடாதே. அவர்கள் உந்தன் தம்பியர்..." என்கிறான். கர்னன் கூறுகின்றான், "அம்மா, நான் பஞ்ச பான்டவர்களுடன் சேர்ந்து அற பேர் ஆனால் கௌரவர்கள் என்னைச் சும்மா விட்டு வைக்க மாட்டார்கள். அந்த ஆறிலும் எனக்குச் சாவு தான். அதே போல் நூறிலும்

ரான கௌரவருடன் இருந்தாலும், பான்டவர் என்னை விட மாட்டார்கள். தூறிலும் சாவு தான். எப்படியும் நான் அழிய வேண்டியவன் தான்" என்சின்கூர். திருமருக சிருபாணந்த வாரியார் அவர்கள் மேற்கண்ட கருத்தை ஒரு கதா காலட் சேபத்தின் போது மிக அழகாகக் கூறியிருந்தார்.

இந்த நிலைமையையே பிற்காலத்தில் ஜூறிலும் சாவு. தூறிலும் சாவு என்ற பயன்படுத்தப்படுவதாகக் கருதலாம்.

தமிழ் மொழியில் ஜூ... தூற... என்பன போன்றே லெக்கங்களை மட்டும் கூறி அதன் உட்கருத்தைப் புலப்படுத்தும் முறை இருந்த வகுகின்றன.

உதாரணமாக, நால்வர் என்பது சமய குரவர் நால் வரைக் குறிக்கின்றதென்ற கட்டோம். அவ்வாறே "நாலும் இரண்டும் சொல்லக்கூறாதி" என்பதில் நாலு - நாலடியாரின் செய்யுள்களையும், இரண்டு - வள்ளுவரின் குறளையும் குறித்திருக்கின்றன.

"ஐந்தாம் கெட்டு அறிவும் கெட்டு நின்றார்" என்ற காவம் போது இங்கு ஐந்து புலங்களையும் அது குறித்திருக்கின்றன. பார்த்தல், கேட்டல், ஐசுர்த்தல், சுவைத்தல், உணர்த்தல் ஆகிய ஐந்து உணர்வுகளையும் இழந்து நின்றல் என்பது இதன் கருத்தாகும்.

* * * * *

நாட்டார் இலக்கியங்களின் ஆக்கியோர் யார் என்பதைக் கண்டு பிடிப்பது மிகவும் கடினமானதாகும். பழமொழிகளும் நாட்டார் இலக்கியங்களில் ஒன்றென்ற வகையில் ஒவ்வொரு பழமொழியும் யாரால் அல்லது எந்தக் கால கட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்டது என்பது கண்டு பிடிக்க இயலாததொன்றாகும். வாய்மொழி இலக்கியங்களின் நிலை ஒவ்வொரு கருக்கையில் ஒரு பழமொழியின் கருத்தினை இரண்டாறு தான் என அறியப்பட்டிருக்கக் கூறி விட முடியாது.

இச்சிறு நூலில் பழமொழிகளின் உருமாற்றத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளதேயன்றி எவ்வகையிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட பழமொழி ஒரு குறித்த கருத்தைத் தான் உயர்த்தி நிற்கின்றது என்ற ஆராய்ந்து நிரூபிக்க முயலவில்லை. அது சிக்கலான காரியமாகும்.

இர வரை இந்நூலில் சுறப்பட்டவற்றின் மூலம் தான் நிலை நிறுத்த முயற்சிப்பது "முன்னோரெல்லாம் மூடர்கள் அல்ல" என்பது தான். பல பழமொழிகளுக்கு ஆழமான கருத்துக்கள் உள்ளன. காலக் சிரமத்தில் சந்தர்ப்ப சூழல்க்கேற்றவாறு கருத்துக்களை இப்பழமொழியின் வாயிலாக எடுத்தாண்டிருக்கக்கூடும். ஒருவர் தனது கருத்தை இலகுவில் புறிய வைக்கப் பழமொழிகள் மிகவும் உதவி வருகின்றன. பயன்படுத்தப்படும் சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை என்பன பழமொழியின் மூலக் கருத்தை மாற்றி விடுகின்றன. கால ஒட்டத்தில் மாறிய கருத்தே நிலை பெற்று விடுகின்றன. மூலக் கருத்துக்கள் மறக்கப்பட்டு விடுகின்றன. பழமொழிகள் படித்தவர் முதல் பாமரர் வரை எடுத்தாளப்படும் எளிமையான இலக்கியமாகும். அதனால் ஒரு பழமொழி தன் மூலக் கருத்தை என்னைன்றும் நிலைநிறுத்தி வைத்திருக்கும் என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறி விட முடியாது. எதிர் காலத்தில் கூட நாம் இன்ன பயன்படுத்தும் கருத்தினை நம் மனப்பாடாக இதே பழமொழிகளை எமது சந்ததியினர் எடுத்தாளக்கூடும். அவை தவிர்க்க முடியாதவை.

பழமொழிகள் அர்த்தமில்லாதது போலத் தோன்றும் அவை ஆழமான உட்கருத்துக் கொண்டிருப்பதை சில பழமொழிகள் மூலம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளோம். இங்கு குறிப்பிட்ட பழமொழிகளை விட ஏராளமான பழமொழிகள் தற்போது அர்த்தமற்றவையாகவும், யதார்த்தத்துக்கு ஒவ்வாதவையாகவும் இருக்கக் கூடும். அவை உண்மையில் ஆழமான கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கும். அவற்றைத் தேடி எடுத்துக் காட்ட வேண்டியது அறிஞர்களின் கடமையாகும். அதன் மூலம் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் மதிப்பை இன்றைய தலைமுறையினருக்கு உணர்த்த முடியும் என நம்புகின்றோம்.

* * * * *

உசாத்தனை மூலங்கள்

1. பெருமாள், வ. "பழமொழிச் செல்வம்." தமிழ் மறைக் கழகத்தின் 19வது திருக்குறள் மாநாட்டுச் சிறப்பு மலர். யாழ்ப்பாணம். அறிவுப் பொழில் வெளியீடு. 1979. 9ப.
2. செல்வராஜா, என். "உரு மாறம் பழமொழிகள்." ஈழநாடு. 22.4.84. ப.14,15.
3. விசாகன். "பழமொழிகளின் உண்மைப் பொருள்." ஸ்ரீ ராமசீருஉக்கா விஜயம், ஜனவரி, 1987 ப. 27-28
4. பாலசுந்தரம், சி. "பழமொழி இலக்கியம்-
உர் அறிமுகம்" இளந்தொன்றல் - 1974,
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்கம்,
பக் 56-61.

